

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2012. június hó 11. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A jelentős értékre, felfegyverkezve elkövetett rablás büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Szolnoki Törvényszék 2012. évi február hó 14. napján kihirdetett 7.B.1038/2011/17. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a vádlott fegyházbüntetésének tartamát 10 (tíz) évre enyhíti.

Az államnak járó illeték összege helyesen 31.320 (Harmincegyezer-háromszázhusz) Ft és 300 (Háromszáz) Ft.

A Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatala Bny. 271/2011. szám alatt bevételezett bűnjelek közül az 1 db bőrtokban lévő 2 db lakáskulcs és 1 db Samsung SGHE 250 B mobil telefon lefoglalásának megszüntetéséről szóló rendelkezést mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

A másodfokú eljárásban 9.000 (Kilencezer) Ft a vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

A vádlott tartózkodási helye helyesen: ...

I n d o k o l á s :

Az első fokon eljáró törvényszék a vádlottat rablás büntette (Btk.321.§ (1) bek. I. ford., (4) bek. c) pontja és Btk. 321.§ (1) bek. I. ford., (4) bek. a) pontja) miatt halmazati büntetésül 14 évi fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a sértettek által előterjesztett polgári jogi igény elbírálásáról, a bűnjelek sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentettek be jogorvoslatot.

Az ügyész az ítélete tudomásul vette.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.146/2012/1-I. számú átiratában az ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az ítélet tábla a vádlott és védőjének fellebbezése folytán a törvényszék ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen teljes terjedelmében felülbírálatának körébe vonta a meghozatalát megelőző eljárással együtt.

A nyilvános ülésen a védő a vádlott javára szóló bűnösségi körülmények nyomatékossabb figyelembe vételét és a büntetés lényeges enyhítését kérte.

A fellebbviteli főügyészség jelen lévő képviselője az átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta.

A vádlott az utolsó szó jogán részletesen nyilatkozott.

Álláspontja szerint a 2011. április 22-i cselekmény elkövetése után amikor őrizetbe vették, a nyomozóhatóságnak semmilyen bizonyíték nem állt rendelkezésére, amellyel őt a 2010. november 29-én elkövetett rabláshoz kapcsolhatta volna. A hatóság analógiát alkalmazott. Ebben az időben nyereményjátékokon többször nagyobb összeget nyert, ami ellentmond annak, hogy pénzre volt szüksége.

Részletesen beszámolt akkori életviteléről, kiadásairól, érzékeltetve, hogy bevételei fedezték kiadásait, és kétséges, hogy mi lehetett a sorsa az állítólag általa rabolt több, mint 5 millió forintnak, figyelemmel arra is, ha ez az összeg rendelkezésére áll, mi oka lett volna néhány hónap múlva újabb rablási cselekményt elkövetni. Utalt családjához való kötődésére, és arra is, hogy az április cselekménynél minél kisebb sérelmet, félelmet akart okozni a banki alkalmazottnak, akitől viselkedése miatt az elsőfokú eljárásban bocsánatot kért. Felhívta a figyelmet az első rendőrségi vallomásában szereplő, általa 9 pontban összefoglalható pontatlanságra. Kifejtette, hogy az általa 11.000 Ft-ért vásárolt gázpisztoly élet kioltására alkalmatlan volt.

Részletesen szólt arról mennyit hezitált, vívódott az elkövetés előtt, és hivatkozott arra is, hogy az elkövetés bizonyos részleteire nem emlékszik.

Jogorvoslatának irányát annyiban változtatta meg, hogy a 2011. november 29-i cselekmény alóli felmentését kérte, másodlagosan büntetésének enyhítését.

Az ítélet tábla a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok sérelme nélkül folytatta le az eljárást és ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. A bizonyítékok okszerű értékelésével megalapozott tényállást állapított meg, amely mentes a Be. 352. § (1) bekezdésében felsorolt hiányosságoktól, így az ítélet tábla a másodfokú eljárásban irányadónak tekintette.

Az elsőfokú bíróság igen részletes bizonyítást vett fel a vádlott személyi körülményeit illetően is. Így különösen anyagi helyzetét és a családjához való segítőkész magatartását tárta fel.

A vádlott őrizetbe vételére a második rablási cselekmény elkövetését követően került sor. A nyomozás során, valamint az elsőfokú eljárásban mindkét terhére rótt cselekmény elkövetését beismerte. Részletes, feltáró jellegű vallomást tett, sőt utalt arra is, hogy felmerült benne egy harmadik rablási cselekmény elkövetésének gondolata is.

A másodfokú eljárásban az utolsó szó jogán előadottakban kételyt törekedett támasztani atekintetben, hogy az első rablási cselekményt valóban ő követte-e el.

Összevetette a két cselekmény elkövetési módját és álláspontja szerint az az analógia, amivel a nyomozás során személyét az első bűncselekménnyel kapcsolatba hozták nem állja meg a helyét.

Ezen álláspontját több oldalról megvilágította és részletesen összefoglalta akkori anyagi helyzetét, figyelemmel szerencsejátékon is nyert nyereményeire és indokolta miért nem volt olyan anyagi helyzetben, amely a jelentős pénzösszeg megszerzését indokolta volna, továbbá, ha több mint 5 millió forintot „rabol”, miért lett volna szükséges néhány hónap múlva újabb rablási cselekmény elkövetése. Érvelt azzal is, hogy a történeti tényállásban pontatlanul szerepelnek bizonyos részletek.

A 2010. november 29-i cselekménnyel kapcsolatban a vádlott részbeni felmentésre irányuló jogorvoslatát az ítéletábra nem találta alaposnak.

Tényként állapítható meg, hogy a 2010. november 29. napján elkövetett rablás elkövetőjének kiléte a vádlott 2011. április 22. napján történt őrizetbe vételéig nem volt ismert.

Gyanúsított kihallgatásakor e cselekmény elkövetését is beismerte, feltáró jellegű vallomást tett és olyan részleteket tárt fel, amit csak az elkövető ismert.

Az elsőfokú bíróság is érzékelte, hogy egyes részecselekmények vonatkozásában kisebb önellentmondásokkal terhelt a vallomása - amire utalt a vádlott is az utolsó szó jogán - azonban az elsőfokú bíróság a tényállást nem csak a vádlott vallomása, hanem egyéb bizonyítékok okszerű értékelésével állapította meg. Így a banki alkalmazottak tanúvallomásai, de kiemelendő az igazságügyi orvos-szakértők aggálytalan szakértői álláspontja a vádlott által hivatkozott emlékezetkiesésre való hivatkozásával kapcsolatban is. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat a perrendi szabályoknak megfelelően egyenként és összességében értékelte.

Utal az ítéletábra arra is, hogy a vádlott az elsőként elkövetett cselekménye esetében az utolsó szó jogán nem vonta vissza beismerő vallomását, hanem akként nyilatkozott: „Ezzel a bűncselekménnyel kapcsolatban annyit kérek, anélkül, hogy visszavonnék bármilyen megtett vallomást, kérem vegyék figyelembe amit most itt elmondtam, mert ennek fényében látszik az, hogy mindenféle bizonyíték nélkül vádolt igazán a rendőrség és az ügyészség ezzel a rablással.” (Bf.I.243/2012/8. sz. jegyzőkönyv 5. oldal 6. bekezdése.)

Az elsőfokú bíróság okszerűen vont a vádlott bűnösségére következtetést mindkét terhére rótt bűncselekmény vonatkozásában és helyes azok jogi minősítése is.

A büntetés kiszabása körében irányadó bűnösségi körülményeket a törvényszék túlnyomórészt feltárta. A súlyosító körülmények sorából - tekintettel arra, hogy a büntetés kiszabása során a halmazati szabályok érvényesülnek - a halmazatra utalást, mint súlyosító körülményt mellőzni indokolt a két cselekmény vonatkozásában a kétszeres értékelés elkerülése érdekében (Legfelsőbb Bíróság 56/2007. Bkv. III/6.).

Ugyanakkor az a körülmény, hogy a vádlottnak a nyomozás során tett beismerő, feltáró jellegű vallomása nagymértékben segítette a nyomozóhatóság munkáját a 2010. november

29-i cselekmény felderítése körében, nagyobb nyomatékkal figyelembe veendő enyhítő körülmény, amelyet a büntetés kiszabása során érvényesíteni kell.

A kiszabható büntetés mértékével, tételkeretével az elsőfokú bíróság ítéletének 24. oldal utolsó előtti bekezdésében foglalkozott. Helyen állapította meg, hogy a vádlottal szemben (Btk. 40. § (2) bek.) 5 évtől 20 évig terjedő (halmazati szabályokra tekintettel) szabadságvesztés szabható ki. A szabadságvesztés mértékét 14 évben állapította meg, amit az ítéletábra eltúlzottnak ítélt és a büntetés enyhítését célzó védelmi fellebbezéseket alaposnak találta.

A 2010. július 23. napjától ismét hatályban lévő a Be. 83. § (2) bekezdése alapján határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó. A középértéket akként kell megállapítani, hogy a büntetési tétel alsó határához a felső és az alsó határ közötti különbség felét kell hozzáadni, amely jelen esetben 12,5 év.

Az elsőfokú bíróság vélhetően alkalmazta e szabályt a büntetés kiszabása során, bár ítéletének indokolásában nem utalt rá.

Az ítéletábra a bűnösségi körülményeket értékelve arra a meggyőződésre jutott, hogy a vádlottnak a tényfeltáró beismerő vallomását, amellyel a nyomozóhatóság munkáját segítette (2010. november 29-i cselekmény) nagyobb nyomatékkal szükséges a javára figyelembe venni és ezért a fegyházbüntetés lényeges enyhítése indokolt a középértéket megközelítő, de azt el nem érő 10 év tartamban.

Az elsőfokú bíróság érdemben elbírált a sértettek, a, valamint a polgári jogi igényét, azonban tévesen állapította meg a lerovandó illeték összegét.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 42. § (1) bekezdése alapján az illeték mértéke (a) pont) peres eljárásban 6 %, de legalább 15.000 Ft, legfeljebb 1.500.000 Ft. Az 58. § (1) bekezdés szerint az illeték a peres eljárás illetékének 10 %-a, ha (c) pont) az alperes a követelést az első tárgyaláson azonnal elismeri, vagy az első tárgyalás előtt a követelést teljesíti.

A vádlott a sértettek polgári jogi igényeinek jogalapját és összegezését az elsőfokú eljárásban már nem vitatta, így az ítéletábra álláspontja szerint mérsékelt illeték megfizetésére kötelezhető.

Az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen rendelkezett a lefoglalt bűnjelleg jogi sorsáról. Elkerülte figyelmét azonban, hogy a bűnjelleg közül a Samsung SGHE 250 B mobil telefon és az 1 db börtökben lévő 2 db lakáskulcs lefoglalását már a nyomozóhatóság megszüntette és kiadni rendelte-nak (nyomozati iratok 1519. oldal), ezért e bűnjellegre vonatkozó rendelkezés mellőzése indokolt.

Végül pontosításra szorult a vádlott tartózkodási helyének a megjelölése.

Fentiekben kifejtettek alapján az ítéletábra a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a jelzett körben megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésére utalással helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban az előzetes letartóztatás további beszámításáról a Btk. 99. § (1) bekezdésére, míg a felmerült bűnügyi költségről a Be. 381. § (1) bekezdése alapján történt rendelkezés.

Debrecen, 2012. június 11.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja.

Záradék: A Szolnoki Törvényszék 7.B.1038/2011/17. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással 2012. június 11. napján jogerős és végrehajtható.

Debrecen, 2012. június 11.

Dr. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke